

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for det.

For det første vil jeg godt høre om det med proceduren i den behandling, der har været, hvor man har brugt næsten 2 måneder på at forberede det, mens man så kun giver resten af Folketinget lige omkring 14 dage til at få behandlingen kørt igennem. Det synes jeg ikke er rimeligt.

Jeg synes også, når man ser på den irttesættelse, der tidligere i samlingen har været af den konservative familie- og forbrugerminister, at regeringen så burde se lidt alvorligere på den her slags sager.

Den anden ting er den rent indholdsmæssige ting i lovforslaget, hvor vi jo er nødt til at se på, at regeringspartierne bliver ved med at sige, at det i første omgang handler om nordirakerne. Nuvel, hvad så med dem fra Syd- og Mellemirak? Hvad skal der ske, hvad er tilbuddet?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen tilbuddet er jo det samme. Og det er da mit indtryk, at der nok vil være mange nordirakere, der vil tage imod det. Men jeg tror da også, der er irakere fra andre dele af Irak, der vil tage imod det her tilbud, men måske ikke lige til at begynde med, for det er jo en kæmpe mental skude, der skal vendes oppe i hovederne på folk, når de har indstillet sig på et liv i Danmark og pludselig skal begynde at tænke den tanke, at de ikke skal leve resten af deres liv her, at de skal tilbage til Irak. Det tager da nogen tid, inden man indstiller sig på det. Men jeg er da helt overbevist om, præcis som det sker i Storbritannien, at der også vil rejse – ligesom der også gør den dag i dag – mennesker tilbage til Irak og andre egne af Irak end lige Nordirak.

Kl. 17.25

Så må jeg igen svare på det med proceduren – jeg ved ikke, hvor mange gange vi skal svare på det – at det da selvfølgelig ikke er hensigtsmæssigt. Men jeg ved så også, at historien er den – og det er derfor, vi plejer at imødekomme hinanden her inde i Folketinget – at SR-regeringen i sin tid også nogle gange stod i en situation, hvor de havde behov for at få fremsat et lovforslag lige op til en folketingssamlings afslutning, og så var vi andre jo også så gentlemanagtige, at vi så sagde: Jamen godt, så giver vi plads til det.

Det er ikke hensigtsmæssigt, og jeg kunne også forestille mig, at vi kritiserede det, men man giver plads til det.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er noget overrasket over, at det nærmest lyder, som om den konservative ordfører håber, at der er folk fra Syd- og Mellemirak, der vil tage imod det her tilbud. Områder, som er hærgede af borgerkrigs-lignende tilstande, håber den konservative ordfører altså at folk vil tage tilbage til. Det giver da slet ikke nogen mening, hvis ellers man mener noget med alt det med en asylpolitik med et menneskeligt ansigt, og hvad det ellers hedder med et mere flokselagtigt sprog.

Så jeg synes, at man burde sætte sig ned, gerne sammen med os andre – vi vil gerne være konstruktive, også selv om retorikken kan være hård – og finde ud af, hvilke tilbud man vil give til folk fra Syd- og Mellemirak, for det, man giver, er simpelt hen ikke godt nok, og det kan man ikke være bekendt over for de mennesker.

Om proceduren vil jeg bare sige, at det her jo er en alvorlig sag. Der er intet sagligt grundlag for, at sagen er blevet forsinket, og derfor kunne man bare have gjort det på en ordentlig måde. Lad os dog få den lange procedure og så mødes midt i juni igen.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg bliver nødt til at påpege, at der altså bor mennesker i Central- og Sydirak den dag i dag, og derfor kan de mennesker, der er her i Danmark, og som har fået afslag på asyl, også godt leve i Syd- og Centralirak. Det er jeg fuldt overbevist om, og der rejser altså også folk til de områder. Det kan være, at det for nogle er problematisk, men for andre vil det godt kunne lade sig gøre. Altså, den præmis, den der fuldstændige udelukkelse af, at der kan leve nogen mennesker der, køber jeg ikke.

Og så vil jeg sige, at jeg heller ikke kan tage imod det generøse tilbud fra De Radikale, der siger, at man vil samarbejde konstruktivt om det her. Det vil man jo ikke, og det er det, der er problemet med De Radikale, og det er årsagen til, at De Radikale står i den kæmpekrise, de står i lige præcis i den her tid: Man vil kun sig selv. Man vil sådan set ikke arbejde med nogen, man vil ikke gå på kompromis, man vil ikke være konstruktiv i nogen sager, og jeg synes, det er et problem for De Radikale, men det må de jo selv tumle med.